

[Martin Nielsen.]

frem til Erkendelse af, at Menneskeheden stod og staar ved Afgrundens Rand, og at der nu med alle Midler, i Ordets bogstavelige Betydning med alle Midler, maa bydes Holdt, om Menneskeheden ikke skal falde i Afgrunden og gaa under.

Ingen tror vel — jeg gør det i hvert Fald ikke —, at de tre store Nationer, som i Fællesskab sikrede Sejren, som vandt over Destruktionens nazistiske Magter, og som nu udgør Kærnen i De Forenede Nationer, ikke ser forskelligt paa mange Forhold og paa mange Ting, at der ikke er Modsætninger mellem dem. Naturligvis er der det, men jeg tror, at de Erfaringer, der er gjort, den Pris, der er betalt, den Afgrund, Menneskeheden, og ikke den enkelte Nation eller Stat, staar over for, hvis Forsøget paa at skabe international Retstilstand mislykkes, gør, at det, der binder de store og afgørende Nationer sammen, er større end det, der skiller dem, og jeg tror frem for alt, at det store menige Folk, som Verden over ikke blot bar Ofrene, ikke blot vandt Sejren, men ogsaa vidste, hvad de kæmpede for, er den største Garanti for, at De Forenede Nationers realistiske Pagt vil holde og bestaa sin Prøve. Selv om det centrale i Pagten er Stormagterne eller, om man vil, Verdensmagterne, saa staar det dog klart, at de smaa Nationer ikke blot har deres naturlige Plads i denne Verdensorganisation, men ogsaa en Opgave derindenfor. Derfor er det ogsaa, at vi giver vor Tilslutning til, at Danmark bekræfter sin Vilje til at være med i det store Arbejde for at sikre Verdensfreden og sikre Nationerne deres fundamentale Rettigheder. Der følger baade Rettigheder og Pligter med Tilslutningen til De Forenede Nationers Pagt. Jeg tror, at der for vort Vedkommende i den første Tid særlig vil blive Tale om Pligter. Paa mangfoldige Omraader vil og kan Danmark i den kommende Tid komme til at øve Indflydelse inden for De Forenede Nationer, komme til at gøre en Indsats, og der vil kræves Ofre af baade økonomisk og personlig Art. Jeg tænker paa det, som allerede er nævnt, Nyskabelse af Danmarks militære Værn i Forhold til og Forbindelse med de nye Opgaver, Nationen staar over for — jeg tænker paa Besættelsestropper til Tyskland og andetsteds.

Men ogsaa paa anden Maade følger der direkte eller indirekte af Medlemskabet med De Forenede Nationer en Pligt for Danmark til at yde sit Bidrag til Genopbygningen af en ødelagt Verden. Økonomisk og produktionsmæssigt er Danmark vel det

Land i Europa, der er sluppet bedst igennem Ragnarok. Det er klart, eller det burde i hvert Fald være klart, at Danmark i stigende Grad vil komme til at yde en Indsats i Genopbygningen og komme til i den Udstrækning, det er muligt, at række en hjælpende Haand til det sultende og ødelagte Europa. Det er maaske ikke rigtigt, men jeg har tit og mange Gange efter min Hjemkomst haft en Følelse af, at der er mange i vort Land, ogsaa inden for ansvarlige Kredse, som ikke har den fulde Forstaaelse af, hvor totale, hvor omfattende Ødelæggelserne ude omkring i Europa er. Danmark har for det første en moralsk Pligt til at hjælpe, og gennem vort Medlemskab i De Forenede Nationer paatager vi os i hvert Fald indirekte ogsaa en juridisk Pligt dertil. Det synes jeg man bør forstaa, og det bør efter min Mening ogsaa siges ved denne Lejlighed.

Men det er heller ikke nok. Jeg har ogsaa efter min Hjemkomst haft en Følelse — det kan ogsaa være, den er uberettiget — af, at ikke alle har forstaaet, at Danmarks nye udenrigspolitiske Stilling ogsaa betyder, at mangt og meget, der før var god Latin paa Bjerget, nu bør tilhøre Historien. Før Krigen var det jo i Virkeligheden saadan, at dansk Udenrigspolitik i Praksis kun regnede med to Stormagter i Europa. Man saa paa Europakortet og fandt ud af, at der laa en Stat Syd for os, og at der laa en Stat Vest for os. Jeg tror, at det er et Forhold, som Danmark i sin fremtidige Udenrigspolitik bør søge at rette, ikke blot formelt, men reelt. Jeg vil sige, at for mit Vedkommende har det glædet mig at se, at den nuværende Udenrigsminister synes ogsaa politisk at kunne orientere sig paa et Europakort, hvilket det har skortet paa for tidligere Udenrigsministre i dette Land.

Men heller ikke et andet Spørgsmaal, som har været berørt her i Dag, vil jeg lade være unævnt. Jeg har ogsaa en Følelse — maaske er den urigtig — af, at der endnu i vort Land findes Kredse, som drømmer om en skandinavisk Isolationspolitik. Nu kender vi jo alle sammen denne skandinaviske Isolations- og Neutralitetspolitik. I Virkeligheden har denne Politik, naar vi skal tale rent ud — og det synes jeg, der er al Anledning til at gøre —, kun een Gang givet sig Udtryk udadtil, virkelig gjort sig gældende udadtil, denne skandinaviske Isolations- og Neutralitetspolitik, hvis man ikke vil bruge et andet Udtryk. Det var i Vinteren 1940 under den finske Reaktions Krig mod Sovjetunionen. Jeg gaar ud fra, at de fleste i Dag vilde ønske, at det heller ikke havde været muligt at enes om en fast udenrigspolitisk